

Proloog

‘Dus je vindt dat je het prima aankunt?’

Jet Boshuijs knikte nadrukkelijk bevestigend op de vraag van haar medisch specialist, aan de andere kant van het bureau. Ze onderdrukte een glimlach. Hier, in de spreekkamer, was het na alle consulten met haar de eerste keer dat Jet en Lucie je en jou zeiden, wat ze in het ziekenhuisrestaurant automatisch deden.

Jet werkte al een eeuwigheid in het Zeezicht Ziekenhuis. Eeuwigheid met een korreltje zout dan. Als het op bijvoorbeeld getallen, cijfers, afstanden en inhoudsmaten aankwam, gooide ze er met de pet naar. Trouwens, dat werken hield meestal ergens rondspringen in.

‘Als je een doel hebt, heb je een anker uitgegooid naar waar je wilt zijn,’ zei Jet. ‘Dat wil ik dus aanstaande september gaan doen. Dat is doel één.’

‘En je tweede doel,’ zei Lucie hoofdschuddend, ‘is die meneer aan de balie. Het lijkt me heel stug dat hij hier patiënt was.’

‘Dat weet ik. Ik vind dat zelf ook. En toch wil ik het weten. Als ik dan toch in Rochette ben... ach, ik heb niets te verliezen.’

Over Lucies doorgaans serieuze gezicht trok een plagerig lachje. ‘Jaja, was je destijds een heel klein beetje verliefd op hem?’

Jet schudde resoluut haar hoofd. ‘Het klikte goed, dat wel. Maar nee zeg, ik met mijn gezin. We hadden goede gesprekken. Konden smakelijk lachen om onze ideeën. Meer niet. Totaal platonisch, zogezegd. Toch wil ik erachteraan. Kan zoiets onvoorstelbaar toeval-
ligns écht? Dát wil ik weten.’

‘Hoe bedenkt je het. Je bent een optimistisch mens. Een bijzondere vrouw.’

‘Welnee,’ wierp Jet tegen. ‘Wat bijzonder zou zijn, is dat zo iets onvoorstelbaars gebeurt, mogelijk is.’

Nu was Jet het die onwillekeurig haar hoofd schudde. ‘Het is maar goed dat niemand behalve jij ervan weet. En jij hebt geheimhoudingsplicht.’

Lucie knikte grinnikend. ‘Ik ben benieuwd naar de afloop.’

‘Ik heb het grondig doordacht,’ ging Jet verder. ‘Gewikt en gewogen. De rit op zich is tot in de puntjes voorbereid. Zo hoort dat bij vakanties.’

Ze lachte. ‘Theoretisch is alles op en top oké.’

‘Met andere woorden, het wordt tijd om een en ander in de praktijk te bewijzen,’ concludeerde Lucie. ‘Het lijkt me trouwens een behoorlijk lange rit, jij met je idee over binnenwegen te gaan rijden. Vakantiegangers racen er in één ruk heen. Link, vind ik, en daarin sta ik niet alleen. Voor jou is de rit niet de eerste keer, om het zwak uit te drukken.’

‘Zwak uitgedrukt is het inderdaad. Zeg maar honderdduizendste.’

Lachend richtte Lucie haar blik op haar computerscherm. ‘Overdrijven is ook een kunst. Maar goed, de laatste laboratoriumwaarden: oké. Lichamelijk onderzoek: oké. De medicijnen schrijf ik voor zes weken voor. Brochure voedingsadvies kreeg je al, idem beweegadvies. Je spreekt de taal, bent zelfverzekerd en in noodgevallen weet je de weg te vinden in de medische wereld. Relevante informatie kunnen wij delen.’

Jet schoot in de lach. ‘Kortom, ik ben geslaagd voor het toelatingsexamen campervakantie. Terwijl je nog niet eens weet dat mijn eerste stop al in Brussel is. Daar woont mijn dochter. Dan twee nachten op een camping waar ik sinds jaar en dag kom. En dat op een afstand waar iedereen me om zal uitlachen. Maar ik wil niet overmoedig zijn en ik kan altijd nog de rem eraf gooien.’

Lucie stond lachend op. ‘Top bedacht door je! Er is voor mij geen speld tussen te krijgen, hè?’

‘Precies!’

‘Dan is het oké, ga lekker op vakantie met je campertje. Máár,’ ze keek Jet ernstig aan, ‘hou je vinger aan de pols. Niet te veel van jezelf vergen. Op tijd in bed en het eten niet verwaarlozen. Veel plezier en tot onze volgende afspraak.’

Jet stond op. Ze legde nog even haar wijsvinger op haar lippen. ‘Mondje dicht, hè?’

Lucie beloofde het plechtig.

Jet voelde haar ogen in haar rug prikken terwijl ze de spreekkamer uitliep. Het lesje van de fysiotherapeut draaide af in haar hoofd. Houding corrigeren. Gezicht ontspannen. Blick richten op waar je heen wilt. Kalm stappen. Niet laten afleiden door mensen om je heen. Je weet dat iedereen in zo’n wachtkamer naar je kijkt. Ze hebben niets beters te doen.

Aan het eind van de gang hing haar natte jas aan een kapstok. Ze schoot ‘m aan. Buiten was het Hollands zomerweer. Ze griste de twee elleboogkrukken mee die onder de jas verscholen hadden stonden. Pas bij de lift naar beneden nam ze de krukken in gebruik. Lucie kon haar hier onmogelijk nog zien.

Gelukkig heb ik haar ervan kunnen overtuigen dat niemand met me mee moet op vakantie, dacht ze bij de draaideur van de uitgang. Iemand die mijn rustmomenten bepaalt, die zegt dat ik mijn medicijnen moet innemen, die mijn dagritme bepaalt en me de route gaat voorkauwen. Ik heb ‘m nota bene miljoenen keren gereden, in mijn piereneentje of, zoals vroeger, met twee verveelde pubers aan boord.

Buiten het ziekenhuis scheen de zon tussen de wolken door. Tijd om adem te halen. De frisse wind te voelen. De permissie van Lucie mocht opkikkeren, de zeelucht deed dat duizend keer meer.